

REAALI POISS

Number 2 (70) November 2007

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

Lehes:

Noor realist
lk 2

Reaali
inimesed
lk 3

Krimmi tähed
ja Saksamaa
võlud
lk 4-5

Eriti pikad ja
põnevad TENI-
jutud
lk 6-7

Autokooli-
seiklused
lk 8

DRAAMA
REAALIS
lk 8

Mestronopagan-
amašusašalaev
lk 9

Päkapikud ehk
asjade tegelik
olemus
lk 9

Sõrmustepidu 2007 @ Mustpeade maja

Anu Kuurme

Igaüks meist on osake Reaalkoolist, ning Mustpeade majas oli 27.oktoobril kogunenud sellest üksusest 124. lend oma klassijuhatajatega.

Kohale jõudes olid enamik meist päris segaduses ning ootusärevil - ei teatud mis täpselt toimuma hakkab. Tagantjärele on piisavalt naljakas meenutada neid pisikesi naljakaid äpardusi, mis teadmatusel pärast juhtus. See tegigi kogu õhtu nii meeldejäävaks ja lõbusaks. Ja just sellel põhjusel ei avalikusta ma teile, kallid kümnendikud, kes te seda artiklit praegu loete, milline see tseremoonia täpselt välja näeb. Fakt on see, et oma sõrmuse sai iga kohalolev üheteistkümnendik sõrme küll.

Pärast tseremooniat anti igale klassile ülesanne teha

Sõrmused sõrmes ja tuju hea

näidend teemal «Tallinna Reaalkool 20. ja 21. sajandi alguses». Näidendite põhjal ütlen, et põhiline muutus kahe sajandi vahel oli tütarlaste vastuvõtt Reaalkooli ning muutused võimlemises ja akrobaatikas. Seda etenaldasid 11C oma ringikäigu ja lauluga, 11B meeste vahelise peotantsu üleminekuga segadiskoks ning 11A inim-püramiid.

Ei tea kuidas teiega, aga mulle hakkavad Tallinna Reaalkooli traditsioonid üha enam meeldima. Mitte et iga järgnev traditsiooniline sündmus oleks eelnevast parem, vaid ühtsustunne ning mõistus kooli kuulumisest aina kasvab. Nagu ikka: Üks kõikide, ja kõik ühe eest! Ja et see sõrmus ei jääks teile viimaseks.

124. lend oma täies hiilguses

«Everything is possible, when you believe in yourself» olid vastse eestlasest MTV Muusika Auhinna saanud poisid sõnad sellele 2 700 000-pealisele auditooriumile. On, kes ta on, noor ja natuke lapsik poisiklutt alles, aga ta on saavutanud oma elus midagi väga suurt. Eesti muusika läbilööb *showbusinessi* maailmas on ajalooliselt märkimisväärne sündmus. Kirjutan sellest siia, sest *New Sound Of Europe* auhinna pälvinud Bedwettersi edu puudutas ka mind isiklikult. Ja tean, et nad on teinud seda, mida nad teevad, oma muusikat (meeldigu see Sulle siis parasjagu või mitte), alati hingega, alati pühendunult ja nad on alati iseendaks jäänud. Ja just see on see, milleni ma tahtsin jõuda. Kui midagi teha, siis südamega, on vana kulunud fraas. Tänapäeval aga tuleb mängu kuri, väga õel kriitika. Kriitika mõjutab meid liialt. On küll oluline teada, mida teised Sinu tegemistest arvavad, aga see ei tohiks Sind liialt kõigutada. Kui Sulle endale meeldib see, mida sa teed, Sa tunned, et sellel on sisu, väärtust, tulevikku ning, mis peamine, Sa TAHAD seda teha, siis tee. Ära lase end mõjutada süüdistavast ja halvustavast kriitikast. Võta kuulda vaid asjalikke soovitusi ja nõuandeid. Tee ja pühendu. Iga asi saab lõpuks tasutud ja jõuab sihile. See võib nõuda küll aega ja kannatust, kuid võit ei jää tulemata. Bedwetters on alati üldsuselt saanud positiivse kõrval ka palju halvustavat tagasisidet. Seda isegi nüüd, peale suurt võitu. Nemad aga vaatavad sellest mööda, sest nad usuvad endasse ning nad teevad seda, mida nad teevad, endale, mitte neile pessimistidele. Oluline on alati teha seda, mida Sa tahad teha, siis Sa teed seda hästi. Ära tee teistele. Ma ei pea silmas mitte ainult laulmist, tantsimist või näitlemist, vaid ka igapäevaseid toimetusi või pikema perspektiiviga ettevõtmisi, ka haridust. Usu endasse.

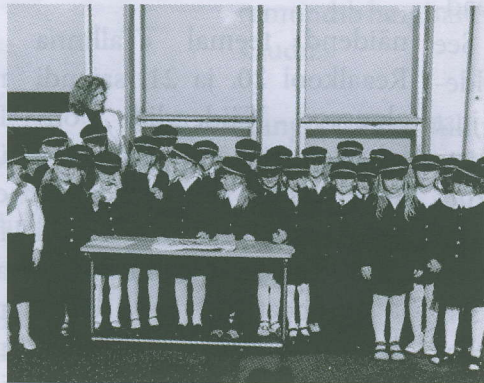
Matleen

Reaali Poiss õnnitleb:

Aita Ottson	1. november
Ene Saar	12. november
Toomas Toomra	14. november
Tairi Tamme-Amjärvi	20. november
Piret Karu	22. november
Anu Möttus	28. november

Erik Mölder

Üks tark mees ütles kunagi, et inimesi ajendab elus kaks asja: surmahirm ja sugutung. Mis on siis see, mis ajendab lugematul hulgal noori istuma varajaste hommikutundideni laua taga, endal seejuures nutumaik suus, tuupides järgmiseks päevaks suuremale osale kodanikest arusaamatuks jäävaid füüsika valemeid ja lausa müstilisena tunduvaid keemia reaktsioonivõrrandeid? Esimene mõte, mis tekib, on see, kas peaks üldse kõike seda tegema - kas ei saaks ehk lihtsamalt? Tallinna linnas koole ju küll, miks peab siis hullu moodi pingutama, et end realistiks nimetada ja Reaalis käia. Minu mäletamist mööda on mulle sünnist saati sisendatud mõtet, et ainus koht, kus siin ilmas üldse mingeid tarkusi omandada saab, on Estonia pst 6 asuvas koolihoones. Pärast kõiki

neid õnnelikke või siis õnnetuud aastaid paneb ikka mõtlema küll, kas oli neil arvajatel ka õigus. Meie lugupeetud ja armastatud matemaatikaõpetaja õpetaja Ottson ütles kord, et haridus on see, mis jääb pärast unustamist. Pärast kolme kuud lausa kurvastegevate rannailma, mille sekka satub müstilisel kombel ka mõni lõunamaisena tunduv päev, tagasi kallisse piinapinki tulles on keegi kõik teadmised justkui vitsaga pühkinud. Tahes-tahtmata hakkab inimene mõtlema, kus on asja iva - nühid seda koolipinki nagu meeletu ja mõne ajaga on kõik, mis meid targaks peab tegema, kadunud, ja haridust kui sõna ei julge kasutada, sest ei tea, mida see tähendab. On siis asi selles, et suure ja uhke müüdi taga, mis räägib võime-

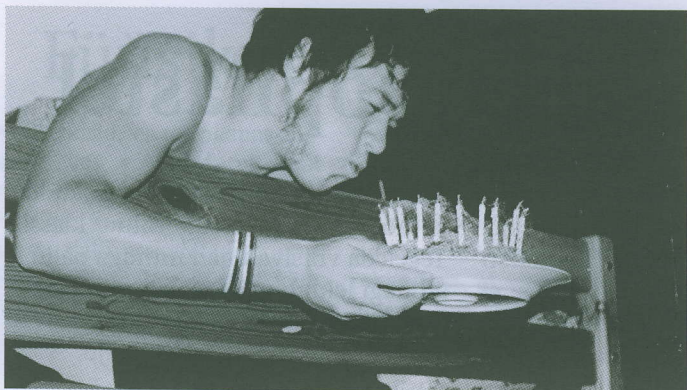
Noor realist

kast ja traditsioonilisest 2. Kesk-koolist seisab vaid hunnik haleda varjuga õpetajaid, kelle raske töö tulemusena meisse pisutki kultuursust ja taibukust on süstitud, kuid kellel 3 kuu möödudes meie üle pikemat mõjuvõimu ei ole. Või on asi hoopiski õpilastes, kes on kui pabersalvrätikud, mis kõlbavad vaid ühekordseks kasutamiseks, kuna pähe jääb kõik vaid sisseastumiskatseteks? Kui ma ei eksi, siis oli see meie teine suurepärase mataõps Andres Talts, kes kunagi pärast seda, kui ma juba kohutavad 20 minutit olin üritanud järjekordset minu jaoks lausa liiga raskena tunduva matemaatikaülesande vastust leida, ütles, et matemaatika peab õpetama inimest mõtlema. Siin ma siis nüüd olen mõni aasta hiljem ja juurdlen selle üle, kes on see salapärase noor realist. Kas tegemist on maailmaparandajaga, NASA uue raketiteadlasega või kõige lihtsakoelisema, kuid

tugeva sportlasega? Kuna realist on termin, mis on justkui salapärase ja ehk arusaamatu, tuleb meelde ka keegi Reaali vaim. See olevus liigub väidetavalt meil koolis ringi tihti, kuid kas keegi teda viimase 100 aasta jooksul ka isiklikult näinud on, on iseasi. Ka meie

kallis direktor ei jäta pea kunagi kasutamata võimalust oma uutes ja põnevates kõnes mainida vaimu. Keegi kunagi ütles, et see vaim on inimeste ühtsustunne ja tahtmine asju korda saata ning ühendab meid kõiki. Kas see ka nii on, jääb igaühe enda otsustada. Mõnes mõttes tundub, et selles asutuses tahetakse kasvatada ideaalinimesi, kes meie kodukorra järgi, mida alati suure innukusega päevikust lugeda võime, ei tegele halbade ega kahtlaste asjadega ja omavad kaasajaga kaasaskäivaid väärtushinnanguid. Tekib küsimus, kas Reaali vaim on hiljuti käinud teatud ainetundides, kus mõned õpetajad, küll õige muhedal viisil, kuid samas ka mõtlematult rikuvad meie siiani välismaailma pahedest justkui puutumatuks

jäänud mõtteviise oma arvamusavalduste ning kommentaaridega. Või kas on Reaali vaim käinud näiteks keslinna ööklubides ja kohvikutes ehk pisut vallatuid kaasõpilasi korrale kutsumas? Tundub, et on vaid kaks lähenemisviisi! Üks variant on see, et sellel nähtamatul mehikesel on päris must huumorisoon ja ta naudib seda, mida kõike suures ühtsustundes tehakse. Teine variant on aga see, et sel hetkel, kui hakkab juhtuma kõik ebasünnis nii klassiruumides kui ka väljaspool kooli mõju- piire, peidab see vaim pea liiva alla ja kinnitab, et uuel nädalal on kõik parem. Kuhu ma kõige sellega jõuda tahan? Me elame maailmas, kus kõik tahavad saada rikkaks, kuulsaks, targaks ja muidu ilusaks. Kas need teadmised ja väärtushinnangud, millega meid varustatakse koolis, on piisavateks vahenditeks selle kõige saavutamisel? Kas sapised märkused ja ülekäte läinud nädalavahetused on elukool, mis aitab meid lisaks või hoopiski komistuskivi eesootaval teel? Edukus, võimukus, kuulsus ja austus - kas need on need tegurid, mis meid praegusel viisil pingutama sunnivad või on selleks miski muu? Noor realist on eelkõige noor ja mõtleb inimene, ta otsib oma elule suunda ja mõni õnnelik leiab selle varem kui teised. Ta juurdleb erinevate küsimuste üle, teeb rumalusi, millest loodab õppida ja mõni ehk nutab ka patja. Just seetõttu noor inimene aga on meie kahjuks või õnneks tuleviku jõud, mis saadab kunagi korda rohkem tegusid kui praegu keegi lootagi oskab. Vanusega ei tule tarkust juurde - inimene lihtsalt õpib, kuidas haritud viisil öelda, mida ta saada tahab. Seega kallid kaaslased - mõelge välja, mida te saavutada tahate, seadke sihid selle poole ning seejärel minge tagasi sinna suurde majja, kus teid suure vaevaga kultuurseteks inimesteks üritatakse vormida, sest vaid nii olete te tulevikus võimelised rakendama hea õnne korral neid pisikesi teadmisi, mis teil on, ning täitma kõik oma unistused, kasutades seejuures sõnu, mis on liiga keerulised ka entsüklopeedia jaoks.

Väitleja või korvpallur?

Laura Limperk

REKi uus president, Reaalkooli abiturient, aktivist, maailmatasemel väitleja, korvpallur, hasartmängur, kindlasti ka humorist – mida kõike veel võiks öelda 12B klassi **Viktor Nikonovi** kohta! Ta peidab endas kindlasti palju enamat, kui kooli peal näha võib (nii tihti, kui ta koolis muidugi viibib).

Reaali Poiss tegigi väikest uurimustööd, et tuua lugejani nii mõndagi huvitavat uuest gümnaasistide poolt valitud esimehest.

Kus veetsid oma kohustuslikud 9 esimest kooliaastat? Tallinna Prantsuse Lütseumis.

REKi president peaks ikka koolikaaslastele eeskujuks olema. Millised hinded sulle e-koolist vastu vaatavad? Kirjandid 5, inglise keel 5 ja ajalugu 4/5, ülejäänud hindeid ei tea peast.. enam-vähem positiivselt.

Miks otsustasid kandideerida REKi pesidendiks alles sel aastal? Esiteks Uku (*endine REKi president*) tahtis ja käis peale. Lõpuks hakkasin ise ka uskuma, et see on üks võimalus asjade kulgu koolis mõjutada ja oma sõna veelgi enam sekka öelda.

Mis oli esimene asi, mida presidendina tegid? Muretsesin endale vahetusjalatsid. **Ha-haa, miks just seda?** Sest eeskujulik õpilane kannab neid koolis alati.

Mis on sinu suurim eesmärk REKi presidendina? Saada puhvet ja söökla võimalikult õpilassõbralikuks. Samuti see, et REK tegutseks veelgi paremini edasi!

Mis on suurim pättus, mille oled koolis korda saatnud? Ükskord tegin direktori kabinetis

bioloogia järeltööd. Istusin kirjutuslaua taga ja lihtsalt, et teada saada, mis tunne on, panin korra jalad laua peale.

Agas kõige piinlikum hetk koolis/tunnis? Ei tunne eriti piinlikkust... ei tule meelde ka mingit hetke kahjuks.

Kui koolist aega üle jääb, siis see kulub...? Peamiselt väitlemisele, korvpallile ja pokkeri mängimisele. **Kas need kuuluvad ka sinu tulevikku?** Kindlasti.

Kuidas sa sattusid kossu, kaardimängu ning väitlemise juurde? Korvpall oli ainus, mille puhul teadsin, et tahan ja hakkasin tegelema. Teistega tegin algust täiesti kogemata, kuid nüüd on saanud vägagi südamelähedasteks tegevusteks.

Mida pead seni oma suurimaks saavutuseks? Kas oma väitluse eelmise aasta koolide MM-il Lõuna-Koreas või seda, kui ma oma tavalist müügitööd tegin ja üks mees, kellele ma üritasin SEBi investeerimisnõustamist pähe määrada, pakkus mulle kinisvarafirmas tööd.

Tähelepanu: mis on koolis enimlevinud lause? «Tähelepanu! Saar ja Kaldamäe, palun direktori kabinetti!» Tegelikult ma ei tea täpselt, sest ma satun kooli harva.

Probleem: mida teha, kui unenäod on võõrkeelsed? Öösiti väidelda magamise asemel!

Loogika: miks liputab koer saba? Sest saba koera ei jaksa.

Soovitus kallile kaasreaalikale, kuidas olla tegus? Otsi maja pealt Veiko üles ja küsi, kas on vaja midagi kuhugi ümber tõsta.

Helli ajal e-kooli ei olnud

Hanna-Marleen Penno

Selle kuu Reaali Poisis teeme juttu uue matemaatikaõpetaja Helli Löökesega, kes on meie kõigi kooliõde.

Kus koolis omandasite hariduse? Põhikoolis käisin Tallinna Mustamäe gümnaasiumis, keskhariduse sain Tallinna Reaalkoolis ja kõrgharidust omandan Tallinna Ülikoolis.

Milline õpilane olite koolipõlves? Pigem kohusetundlik, üldjuhul. Pühendusin õppimisele. Olin korralik õpilane.

Tänapäeval lähevad noored õpima pigem ärijuhtimist kui matemaatikat. Miks Teie selle eriala valiste? Väga palju küsitud küsimus, aga ma ei oska seda põhjendada. Mul olid väga head eeskujud, tahaksin ka ise midagi õpilastele pakkuda. Õpetajaamet pakub rohkem kui ärimus, on olulisem.

Kas õpetajaamet oli kogu aeg see ainuke ja õige või kaalusite veel midagi peale keskkooli lõppu? Ma teadsin juba päris ammu, et minust saab õpetaja.

Kas noorus on hukas? Noorus on kogu aeg hukas olnud. Kui võrrelda enda kooliajaga, siis väga drastilist muutust pole olnud. Noored lihtsalt kujutavad ette, et nad on väga küpsed. Iseteadlikkust on rohkem.

Missugused muljed on Reaalkoolist õpetajana? Oma endiste õpetajatega teisel tasandil suhelda oli alguses võõrastav, aga nüüd olen ära harjunud. Põnev on näha kooli teise nurga alt. Reaalkoolis on toetav õhkkond ja ollakse toimiv üksus.

Kuidas on Reaalkool muutunud? E-kooli meil polnud, tehnikat on juures ja söök on kehvemaks läinud. Aga Reaali Vaim on ikka olemas.

Kindlasti oli Teil koolieas teistsugune ettekujutus õpetajate toast, kui see praegu on. Kui palju on see ettekujutus tegelikkusega sarnane. Tavaliselt ei julge õpilased õpetajate tuppa sisse astuda. Kooliajal arvasin, et õpetajate toas võetakse kõigi marakrattide nimed järjest läbi, aga tegelikult seal lihtsalt räägitakse ja juuakse kohvi. Ühesõnaga puhatakse.

Kuidas hindate praegust matemaatika õppimise taset? Ma pole nii kaua õpetaja olnud, et aastate lõikes võrrelda, aga matemaatika eksami madalamat taset mõjutavad paljud tegurid. Kindlasti on matemaatika eksam läinud raskemaks, aga samas on inimesed läinud ka laisemaks.

Kas on vahe õpetada matemaatikat Reaalkoolis ja mõnes tavalikus koolis? Jaa, on küll. Õpimotivatsioonis on suur vahe. Reaalkoolis on õpilased terasemad ja nutikamad. Õpilased ise tahavad rohkem õppida ja õpetamine pakub suuremat rõõmu.

Kas Reaalkool andis parema aluse ülikooli jaoks? Jah, andis. Gümnaasiumi ülesannete lahendamine aitas ning ülikoolis oli kergem. Ülevaatlükum pilt matemaatikast tekkis varem.

Kas vastab tõele, et reaalkas tunneb teise reaalka ära? Jah, sõrmust tuntakse. Leiab ühiseid tunnuseid. Kui keegi sõrmuse ära tunneb, tulevad küsimised: mites lend?, kes oli klassijuhataja?, kes olid õpetajad?, jne. Sõrmust tuntakse ära ka teiste koolide poolt.

Kas Teil on mõni huvitav lugu oma koolipõlvest? Reaalkoolis saavad õpetajatest legendid juba õpetamise ajal. Üks meeldejäävamaid õpetajaid on Vello Jung. Sellel ajal kui mina keskkoolis käisin kestis autokooli kursus terve õppeaasta. See oli pikk, aga väga lõbus. Samas ei mindud ARK-i nalja tegema. Kord talvel mindi õppesõitu tegema ja talvel tekkivad teedele lumest, soolast ja liivast moodustised. Ka õppesõidu ajal tundus, et üks selline on tee peal, kuid sellest ülesõitmisel selgus, et tegu on siiski kiviga. Õpetaja oli selle juhtumi pärast vihane ja kogu järgneva aja jooksul oli üleval teema, kas numbrimärk jäi nüüd külge või ei jäänud. Parklasse jõudes selgus, et seekord oli õnneks läinud ja numbrimärk oli oma endise koha peal.

Põnev elu on ikka vahetusõpilastel

Kärt Kallaste

16. oktoober on täna. Ilus päev. Hetkel istun purjeklubis järv Simsee juures, Rosenheimis, Lõuna-Saksamaal. Üle kuu aja on siin juba oldud. Õhus on 25 kraadi ja liiga palju sääski. Vasakul on mäed ja paremal on mäed, ees ja taga on ka mäed. Pisut erinev pilt sellest, mis Eestis harjunud nägema. Aga praeguseks on silmad juba rohkem sellise veidra maastikuga harjunud ja kõravad saksa keelega. Väike igatsus on oma sõbrannade ja pere järele, aga siit saadavate kogemuste hulk kaalub õnneks selle halva häiriva teguri üle.

Kuu aja jooksul olen käinud neli korda mägedes matkamas, kolm korda vehklemas, seitse korda purjetamas ja ei-mäleta-kui-palju rattaga sõitmas. Peaks ütlema, et Saksamaa on «kõigi võimaluste maa» või siis perfektne paik, et tegeleda kõigi siimaani proovimata asjadega. Ilmad on ka enam-vähem soodsad. Siiski...

Koolis peab ka käima. Minu kooliks on Johann Rieder's Realschule. Viis aastat tagasi oli veel poistekool, praegu võib aga märgata ka mõningaid siia eksinud tüdrukuid. Kahjuks peab aga nentima, et vägagi positiivse

poisterohkuse kõrvalt on negatiivseks teguriks selliste elutähtsate kooliosade nagu söökla, garderoobi ja kooliarsti puudumine. See selleks. Õnneks ei pea õppeasutuses veetma keegi üle kuue tunni ja pärast kooli saab tegeleda igasuguste muude oluliste asjadega. Iga kolmas inimene siin veedab oma vaba aja järv Simsee ääres oma paadiga tegeledes või purjetades. Mis sest, et alati pärast tavaliselt tunniajast purjetamist kaob järsku tuul ja päike ning tagasi peab aerutama kottpimeduses külmast lõdisedes. Nädalavahetustel läheb enamik lõunasakslastest mägedesse matkama ja tihtipeale võib mäetippu jõudes leida koha pealt mõne mõnusa baieri toidukoha, mis valmistab *bratwurst* ja *currywurst* ja muid iseloomulikke baieripäraseid roogasid. Sakslaste kiituseks peab ütlema, et nad on kõik väga spordilembesed ja tihti ka pisut hullud. Mägirattasõit Alpides on neile kui lihtsalt väike jalutuskäik mere ääres.

Pere, kelle juures mina peatun, koosneb kolmest vennast ja emast ja isast. Kõik naudivad hullupööra itaalia toitu ja Itaalia riiki ja süüa teevad nad väga hästi. Mitte küll traditsioonilist saksa oma. Ema on pesupoe omanik ja isa on insener, üks vend elab Itaalias,

üks vend õpib ülikoolis majandust ja noorem vend käib minu klassis. Tegeleda viitsivad nad minuga palju ja kuidagi leidub neil ka alati minu jaoks aega, oma maast ja kultuurist teavad samuti märkimisväärselt palju. Väga positiivne pere.

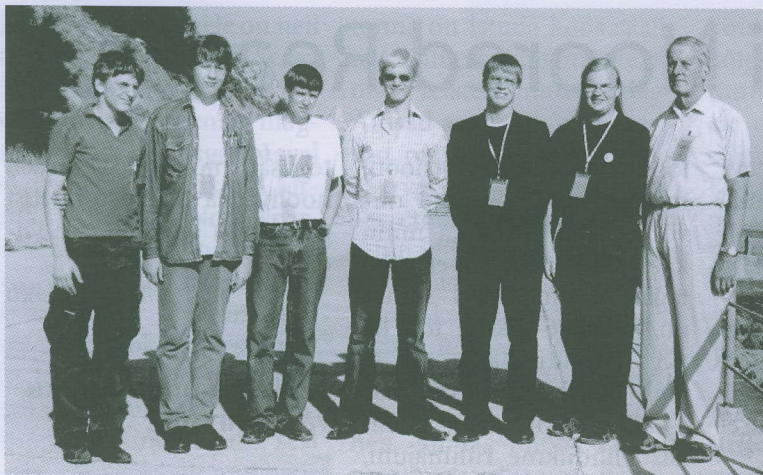
Tegelikult peaksin kõigi siimaani kohatud kohalike inimeste kohta ainult positiivseid asju rääkima. Kõik oskavad inglise keelt (mõned ainult kardavad seda praktiseerida), kõik on väga abivalmid mulle rääkima oma linna kohta klatšijutte ja muud huvitavat, süüa teevad kohutavalt hästi ja täiesti vale on arusaam, et kõik sakslased söövad pidevalt ainult rasvaseid bratwurst ja hapukapsast. Nende menüü on palju rikkam ja levinumaid elemente selles on hoopis salat ja tomat. Isegi mu klassivennad teevad väga maitsvat pitsat ja kuuma šokolaadi.

Peaks ütlema, et Eestist eriti informatsiooni Saksamaal ei liigu ja olen juba mitmeid kordi pidanud seletama, kus kohas see «imelik maa» ikka asub. Samuti küsitakse tihti, et kas seal vahel päike ka paistab ja kas teil sajab lund aastaringselt või on vahel suvi ka. Õnneks on väike punt inimesi nüüd suhteliselt hästi varustatud eestlaste teadmistega ja ka natuke keelelaste teadmistega. Kõige raskem väljend, mis veel kellelgi välja ei ole tulnud, on «Jüriöö ülestõus». Eks ikka nende raskete täishäälikute pärast. Ka suhteliselt palju probleeme tekitab «aitäh» ütlemine, sest sakslastel lihtsalt ei ole sellist ä-tähte. Aga eks nemad naeravad ka minu imeliku aktsendi üle.

Kokkuvõtteks ütleks veel nii palju, et viimasel minutil enne siia sõitu kahtlesin, kas peaksin ikka sõitma või jäta lihtsalt minemata. Praegusel hetkel ei kahetse oma otsust, sest eemaolek kõigest omasest on pannud asju pisut teisest vaatevinklist nägema ja eks selline kogemus teeb ka iseseisvamaks. Soovitan soojalt :)

Kärt täiel rinnal nautimas Saksamaa võlusi

Erik, Markus ja Jonatan sõprust loomas suleliste ja karvaste astronoomiahuvilistega maalt ja merelt (maa ja meri kujutatud kõrvaloleval pildil)

Tähed teoorias ja praktikas

Jonatan Jõks

29. sept-8. okt osalesid rahvusvahelisel Astronoomiaolümpiaadil Krimmis Realistid Erik Tamre, Markus Horma ja Jonatan Jõks.

Kogu seik sai alguse märtsis toimunud füüsikaolümpiaadi lõppvoorust. Mart Kuurme soovitusel peale võtsin prooviks osa samal ajal peetud astronoomia lahtisest võistlusest. Osavõtjate arv polnud märkimisväärselt suur. Tegin mõne ülesande ära ja lahkusin. Paar kuud hiljem kutsuti võistlejad Tartusse õpesessioon-valikvõistlusele. Kohale jõudes selgus, et võistluseks oli saabunud liiga vähe. Nooremas rühmas tuli välja selgitada vaid õpilane, kes võistkonna kolme hulka ei pääse. Selleks jäi kahjuks meie koolivend Ralf Ahi. Eestit jäid nooremas rühmas esindama Eero Vaher (Pärnu Vanalinna Põhikooli praegune 9. kl), Markus-Erik Horma (9c) ja Erik Tamre (8b). Vanemas

rühmas sellist probleemi polnud - kohale olin tulnud vaid mina.

Õnneks leiti vanemasse rühma ka teine võistleja, Siim Rinken Hugo Treffnerist (11 kl).

Saadud võistkond kutsuti augustis toimunud Eesti astronoomiahuviliste kokkutulele Tõraveres. Enamik meist koges neil pimedail õhtutel esimest tõsist kokkupuudet tähistaevaga. Nelja öö jooksul õppisime tähtkujusid, loendasime meteore ning praktiseerisime erinevaid mõõtmisharjutusi. Päevalestiti astronoomiaga seotud ettekandeid. Esitlusega kooliastronoomiast esines ka Mart Kuurme.

Koolisünnipäeval asusime teele Kiievi poole. Eelpool nimetatud võistkonda juhendasid-saatsid Jaak Jaaniste ja Tõnis Eenmäe. Sihtkohta Simeizi Musta mere ääres jõudsime järgmisel päeval. Vahelduseks Eesti nigelatele ilmaoludele valitsesid Krimmi lõunatipul päikeselised ilmad ja soojad mereveed. Kõigi mugavustega hotellil oli

oma erarandki. Huvitaval kombel ei kuulunud hotelli mugavuste hulka soe vesi.

Lähedalolevad kaljud paistsid mulle väga ahvatlevad, seepärast otsustasin järjekordse ekskursiooni asemel kohaliku eluta loodusega tutvuda. Poolepäevase tripi jooksul kirusin end mitu korda selle eest, et ma tahtlikult nii ohtlikest kohtadest üles ronima hakkasin. Meeldejäävaim neist tagantjärele tarkustest tuli hetkel, kui rippusin mitmekümne meetri kõrgusel vertikaalsel (ok, see oli 80 kraadi) kaljuseinal, väikseimgi pragu oli jõudsalt jalgade ulatusest väljas. Kuidagi õnnestus siiski mägi vallutada ja tervena tagasi jõuda. Teised veetsid sama aja bussides ja koobastes istudes.

Võistlus ise toimus kolmes osas, erinevatel päevadel peeti teoreetiline, praktiline ja observatoorne voor. Esimesed kaks kujutasid endast astronoomialaste ülesannete lahendamist, viimases pidi aga tähistaevast tundma.

Näited ülesannetest. Observatoorne: Näita juhendajale Delfiini tähtkuju ja määra Delfiinist mitte kaugemal kui 24 kraadi oleva heledaima tähe tähesuurus.

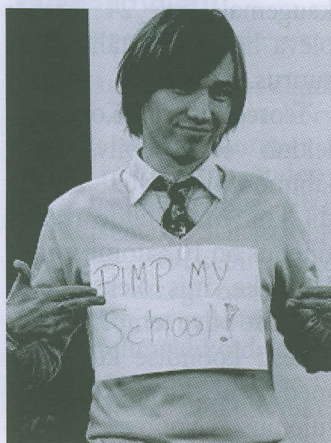
Teoreetiline: Kosmoses leidub etanoolipilv, mille läbimõõt on 463 miljardit km. Molekulide ruumtihedus on 10 aatomit/mm³. Hinnake, mis oleks sellise stabiilse pilve temperatuur.

Eesti koondise kõik liikmed said kirja korraliku tulemuse. Nooremast rühmast said pronksmedali Erik ja Markus, hõbemedali Eero. Parima tulemuse saavutas üks korealane. Vanemas vanuserühmas oleks medaliks rohkem vaja olnud. Siim ja Jonatan said kokkuvõttes võrdse tulemuse. Üldvõidu saavutas Iraanlane. Seekordne astronoomiaolümpiaad oli järjekorras kaheteistkümnnes. Eesti võistkond on osalenud varem kaks korda: Krimm 2004 ja Peking 2005. Realistidest on varem osalenud Edvard Ljulko ja Annika Tiko.

Tegusad Eesti Noored Reaalis

5.-7. ja 13. oktoobril võis Reaali vaim saada para- ja šoki, sest maja valutasid 100 noort, kes kõik olid tulnud Tallinna Noorteparlamendile. Mis see veel on? tekib paljudel kindlasti küsimus. Sellele küsimusele polegi tegelikult võimalik adekvaatset vastust anda, seda peab paraku lihtsalt ise kogema. Kuid et üritada anda teile mingisugustki ülevaadet, otsustasid neli Reaali enda TENikat kirjutada oma kogemustest erinevatel positsioonidel.

TEN kui orga (korraldaja)

Kõik sai alguse ühest telefonikõnest. See oli juba ammu. Kevadel. Üks hetk helises mu telefon ning ma vastasin: «Tsau, Helen!» ning see, mis ta järgnevatel minutitel jooksul mulle rääkis, muutis mu elu vähemalt pooleks aastaks, kui mitte palju-palju kauemaks. Nimelt sai minust Tallinna sessiooni korraldustiimi liige, mis tähendaski, et järgneva poole aasta jooksul ma töötasin palehigis koos teiste orgadega kuni meie vaeva ja töö kulminatsioonini 5.-7. ja 13. oktoobril Reaalkoolis ning Viru

konverentsikeskuses vastavalt. Miks ma selle ülesande vastu võtsin? Sest TEN on mulle andnud tohutult palju meeletult kasulikke kogemusi, oskusi ja kontakte tulevikuks ning tutvustanud mind inimestega, ilma kellelta ma oma elu enam ette ei kujutaks.

Nii et sõnastaks siin 3 korraldaja reeglit:

1. Vali hoolikalt, mida Sa korraldad, sest motivatsioon on väga tähtis.
2. Vali hoolikalt, kellega korraldad, sest sõbralik abikäsi ja tugi raskel hetkel võivad ühel hetkel olla määravad.
3. Tunne rõõmu sellest, mida Sa teed ja tee seda südamega.

Uku

TEN kui juhatuse liige

Idee minu peas sellest, et kuuluda TENi juhatusse, pandi sinna juba päris ammu kahe TENi liikme poolt. Üheks neist oli minu esimene rühmajuhth TENis, Karin Öövel, kes oli samuti TENi eelmise juhatuse liige. Ning teiseks oli Martin Saar, TENi eelmine ja praegune president. Ma siia maani ei kujutagi täpselt ette miks, aga siin ma nüüd igatahes olen, Uku Talmar, TENi juhatuse liige, vastutav simulatsiooni ja koolituse eest ning sekundant regionaalse tegevuse ning veebinduse alal.

Juhatuse liikmeks saamise mehhanism on iseenesest väga lihtne. Esitad oma kandidatuuri, vastad mõnele küsimusele ja hääletusprotsess toimub TENi iga-aastaselt kevadisel üldkoosolekul. Kuid sisult on see otsus palju keerulisem. Ühelt poolt tundub ülimalt

loogiline, et organisatsioon, mis on mulle andnud nii-võrd palju, peaks ka minu käest sama palju või enamgi tagasi saama, kuid samas on juhatuse liikme töö ka väga vastutusrikas, nii et võib tekkida olukord, kus TENil oleks minust rohkem kasu lihtliikme rühmajuhhi, ajakirjaniku, korraldajana, kui juhatuse liikmena, sest sinna võiks ju ometigi kuuluda keegi efektiivne, tubli, töökas ning kindlasti kogenud inimene, parim, mis TENil pakkuda on. Kuid samas alati ei ole asi nii ühehäälselt, sest nagu juhtus ka sel aastal, pole juhatusse pürgijaid liiga palju ning ma tundsin, et kuigi ma ei pruugi selleks ülesandeks veel valmis olla, siis mind soovitakse seal näha ja teisi kandidaate polnud ka väga initsiatiivi haaramas. Ning mul oli ju tegelikult motivatsiooni, et TENi aidata, et teha TENi.

Juba praegu ma tunnen, et töö juhatusega on mulle väga palju andnud, ma näen sellise üüratult keeruka orgaanilise hierarhiaga struktuuriga organisatsiooni tööd seestpoolt, võimalik, et lähemalt, kui paljud muud. Ma saan nüüd aru, kuidas ja millise töö tagajärjel paljud asjad üldse toimuda saavad ning kui palju tööd mitmed muidu nii loogilise tundunud asjad tegelikult nõuavad.

Ja lisaks kõigele on taaskord inimesed määravad. Ma ei oleks läinud juhatusse, kui seal poleks ees olnud nii-võrd toetavaid, kogenud, hoolivaid ja tarku inimesi.

Õeldaksegi ju, et inimest on võimalik hinnata selle järgi, millistesse gruppidesse ta kuulub. Ning mina kinnitan teile, et teist nii lõbusat,

tegusat, mõnusat, aktiivset, hoolivat ja üleüldse imelist gruppi on pea võimatu leida.

Uku

TEN ühe ajakirjaniku vaatevinklist

Minu jaoks on TEN kui... ei, mitte kui hapnik, kui te seda mõtlesite. Vaid kui maasikad. Need suvised vanaema maasikad. Ootan neid terve aasta. Ja kui nad siis lõpuks valmis on, söön neist endal südame pahaks aga olen jube rahul. Ja siis nad saavad otsa ja ma jään pikisilmi uusi ootama. TENi sessioonidega on ka nii. Neid ei pea küll terve aasta ootama, aga vahel kuid või nädalaid ja siis võivad isegi päevad aastatena tunduda. On fakt, et ühe kolmepäevase TENi sessiooni või EYP (European Youth Parliament) jooksul omandatakse terve aasta ühiskonnaõpetuse, geograafia ja inglise keele materjalid. Mina olen sessioonidel peamiselt oma teadmisi, oskusi ja soove rakendanud ajakirjanikuna. Ajakirjanikud koos kujundaja, editori ja videomehega moodustavad meediatiimi. Meediatiimil on alati kõige rohkem rõõmu. Lisaks kogu

ürituse kajastamisele on neil ka meelelahutaja roll. Seega on ajakirjanikel alati kõige lõbusam ja kõige enam magamata öid, sest ega päeval ei ole aega ju artikleid kirjutada. Tallinna Noorteparlamendil Reaalkoolis olin ma taaskord, nagu ikka, ajakirjanik. Hämmastav, aga minu jaoks oli sessioonile kokku kogunenud väga palju võõraid. Ja see tegi minu tuju ainult heaks, sest seda rohkem oli mul võimalusi uute ja huvitavate inimestega tutvuda. See oli suurepärane. Nagu ma juba varem mainisin, ega magada suurt ei jõua. Nii ka seekord. 3 tundi ehk tuli kokku kogu nädalavahetuse peale. Aga ei, see ei ole sugugi see olulisim, mis mulle sessilt meelde jäi. Kõige rohkem pugese südamesse meie meediatiim. Meediatiimiga vist ongi see asi, et nad veedavad kõige rohkem aega koos, omavad kõige rohkem ühiseid ettevõtmisi, on kõige-kõigemad. Ajakirjaniku positsioon jääb mulle ka TENi sessioonidel alati südamelähedaseks.

Matleen

Rühmajuht TENi sessioonil

Avatseremoonia ajal hõljusin justkui pilvena taevast. Ma ei mäleta kes rääkisid, millest räägiti, kui pikalt räägiti. Jube eriline

tunne on istuda koos saali täie inimestega, samas teadmata teistest mitte midagi. Ainsad asjad mis eksisteerivad, on sina ise ja teadmine, et varsti hakkab pihta. Tseremoonia lõpp hävitab minu idüllilise oleku ja juba hakkavad delegaadid minu ja mu kaaserühmajuhi Kadi Kase ümber kogunema. Teel meie komiteeruumiks määratud klassi poole tunnen, kuidas minus kulmineeruvad mitme nädala pinged, pabinad ja ärevus. Kuid astudes sisse ruumi 204, valdab mind äkitselt taas see sama rahu, kuna ma tean, et ma olen lõpuks kodus, sest just selleks saab see ruum järgneva kolmeks päevaks.

Sul on klassis 9 delegaati, kes kõik kolm päeva vaatavad sinu poole ootusärevate silmadega, mis justkui kisendaks: «Mis me nüüd teeme?» Nemad panevad oma usalduse sinusse, sina enda oma neisse ning varsti on näha imet. Endine vaikne grupikene hakkab muutuma tugevaks meeskonnaks. On tõepoolest ainulaadne kogemus näha, kuidas hulk inimesi sinu otsese mõjutuse all areneb ja tunda, kuidas tegelikult arened ka sina koos nendega, sest päeva lõpuks pole nad enam lihtsalt delegaadid sinu komitees, nad on su pere liikmed su uues kodus.

Sessiooni käigus sa näed, kui vapustavalt eriline ja huvitav on tegelikult iga inimene ja äkitselt pole sul enam kahju magamata öötundidest. Sa naudid rühmajuhitide koosolekuid kell 3 öösel, sa armastad komiteetöö ettevalmistamist ning miski ei valmista rohkem rõõmu kui näha, et su delegaadid tunnevad ennast hästi. Sa mõistad, et iga idee on kulda väärt, kui see meeldib vähemalt ühele inimesele ning su näole

kinnitub naeratus, mis on kõige tugevam peale kolmetunnist und, kui sa teed viiele unisele komiteele aulas erksat hommikuvõimlemist. Kuid kõige parem tunne on sul siis, kui keegi tuleb sinu juurde ja ütleb sulle: «Aitäh.»

Andre

TEN delegaadi vaatenurgast

Minu esimene kokkupuude TENiga oli 10. klassi kevadel, kui toimus Tallinna 13. regionaalsessioon. Kuna mul polnud eelnevalt üldse aimu, kuhu ja miks mind on saadetud, siis suutsin endale enne sessi ette kujutada vaid suures koosluses tarku inimesi istumas ringis ja arutamas Tallinna valukohtade üle - ei tundunud just liiga

fun, ausalt. Tunnistan aga suure heameelega, kui vale arusaam ja põhjendamatud hirmud mind valdasid. Sellest kokkupuutest on nüüdseks saanud kindel elu ja aja osa.

Delegaadiks olemises palju palju enam, kui sessi raamides hõljumine. Delegaadid on need, kes annavad sessioonile näo ja suudavad seda tohutult suunata. Meeletult jäid hinge inimesed ja vabadus ennast ausalt ja siiralt väljendada. Lisaks hämmastas mind kõikide hoolivus ja atmosfäär. Absoluutselt iga inimene on oluline ja tähtis.

Kui ma enne sessiooni ei olnud kindel, mis täpselt juhtuma hakkab, siis hiljem oli ka seda raske sõnadesse panna. Mis ikkagi oli see fenomen? Inimesed, naljad ja huumor, töötulemus, enesearendus? Ausalt ei tea ma seda siiani.

Nüüd kui olen olnud sessioonil ka teistes rollides näen ma delegaadi rolli hoopis teisiti kui esimesel korral, kindlasti hindaksin seda nüüd kogedes rohkem, oskaksin näha sessiooni kui tervikut ja absoluutselt naudiks meeletus koguses.

Ursula

EYP mitteametlik hümn «Imagine» (J. Lennon) - lauldakse alati üheskoos ja emotsionaalselt

Autosõit on ajavõit

Kristjan Kalam

Otsustasin kooliaasta algul, et ka mina ei pea autokultusest kõrvale jääma. Olgugi, et üha suurenev autohulk ja sellele mitte järgi jõudev infrastruktuur teevad autoga liiklemise üha vaevalisemaks. Sellegipoolest meeldib mulle idee kui selline, et oma autoga olen ma ikkagi oma liikumise peremees. Ei mingit bussipeatuses passimist, eluheidikuid kõrvalistmele ei roni, marsruudi valin ise, ümber ei pea kuskil istuma ja üldjuhul on auto mugavuse kõrval ikka kiirem ka. Mõned lisakohustused on siiski ka autoomanikul – bensiini peab ise ostma, auto korrashoiu eest peab ise muretsema. Kõigepealt on aga vaja, et mul üldse sõita lubatakse, sõita lubab juhiluba. Kust saada? ARK (Autoregistrikeskus) annab, kui neile tõestad, et sõita mõistad ja liidluseeskirja tunned. Kus ma õpin sõitma ja liidluseeskirja tundma? Selleks on tänapäeval sellised litsenseeritud asutused olemas, mida rahvasuukutsutakse autokoolideks. Otsustasin minagi siis selle esimese sammu teha ja autokooli minna. Aga millise ma valisin? Autokoole on ju palju – suurest missioonitundest koolitada eeskujulikke autojuhte on palju inimesi autokoole rajanud ja/või sinna tööle läinud. Kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem – oma koolis oma autokool olemas, eriti mugav ju. Reaali autokooli

esimene kord oli sissejuhatav tund, mingit õpet veel ei korraldatud, räägiti, mis toimuma hakkab, palju maksab ja muid tähtsaid asju. Juba siis oli aga aru saada, et teooriaõpetaja, hr Vello Jung, ei ole kehv õpetaja, sest kõik vajalikud asjad tegi ta väga täpselt selgeks. See esmamulje ei olnud õnneks ekslik, põhjalikkus on säilinud. Lisaks sellele on tal omapärased ütlused («Sa Jerumiina» kui midagi valesti läheb) ja huvitav seletamismaneer, toob asjalikke näiteid elust enesest – näiteks kuidas startiv lennuk on auto sõiduteelt ära tõmmanud. Teooria saab kindlasti selgeks, kui ise ka ikka kuuldvat kahe kõrva vahele jätta, sest õpetamine ilma õppimiseta on ju tühi vaev – matemaatikaklassiski nii kirjjas.

Tuli välja, et teooriast üksi ei piisagi, praktikata olla ka vaja. Sõiduõpetajaid on meil lausa kolm tükki: härrad Are, Aadu ja ka meie teooriaõpetaja Vello. Klass jagati nende vahel ära, ega siis üks mees ei jõua tervet klassi sõidutada. Mina sattusin hr Jungi autosse ning peagi selgus, et ka praktilist poolt õpetab ta väga edukalt – rahulikult seletab, mis tuleb teha ja mida ei tohi, ei vihasta, kui kohe esimese korraga aru ei saada. Teiste õpetajatega isiklikud kokkupuuted puuduvad, kuid kaasõpilaste jutu järgi olevat nemadki oma ala asjatundjad. Minu teekond autokoolis küll veel kestab, kuid julgen kõigile Reaali autokooli soovitada, kes soovivad tulevikus autojuhilube soetada ega taha kogeda midagi taolist kui pildil.

Draama Reaalkoolis

Uku Talmar

Draamatund? Reaalkoolis?! Mitte just paljude jaoks ei seostu Reaalkool teatriga ning isegi väikestviisi teatrihuvilise ja -hakisena tundsingi endas tärkamas erilist huvi, kui sattusin kuulma, et meil nüüd viiendale klassile draamaõpetuse tundi antakse. Rääkisingi siis ühel heal päeval põhikooli huvijuhi Liisi Tegelmaniga, kes juhtumisi neid tunde läbi viib, ning imekombel tekkiski mul võimalus 5b klassi teatritundi külastada. Sattusin päris põnevale tunnile, nimelt oli käsil veerandi viimane tund ning veeranditööde hindamine. Ülesandeks oli kahest erinevast intervjuust (kord on ühest vastused ja teisest küsimused ning vastupidi ka) kokku sobitada üks, mis tegelikult ei ole üldsegi nii kerge, kui ta kõlada võib. Kohe alguses sai selgeks, et tunnis on kord väga ilusti paigas, kõik tegelesid etteantud ülesandega ning teadsid mida ja millal teha. Veel oli märk tublist kasvatusesest see, kuidas kogu klass õpetaja sisenemisel püsti tõusis. Nii armas. Aga tagasi intervjuude juurde. Teemade valik oli tohutult lai alates Rihannast ja 50 Centist kuni erinevate loomade ja isegi kohalike avaliku elu tegelaste ütlemliteni välja. Ning võin öelda, et pea eranditult kõik tööd olid väga leidlikult kokku pandud. Dialogitundus pea alati täiesti loomulik, mis sellise ülesande puhul on väga suur saavutus. Samuti oli näha erinevaid lähenemisi antud teemale, alustades tegelaste iseloomudest, üleminekutest kuni muusikavaliku ja liikumiseni välja. Ja enamikes sai veel lisaks jälgitavusele nalja ka, mis on teatri puhul alati tore. Tõesti üllatavalt tublid õpilased ja mul oli hea meel kuulda, et nad jätkavad tööd järgmisel veerandil ka. Peaks ka siis neid külastama, kindlasti näeks palju põnevat ja huvitavat.

Füüsikat pole olemas ehk Päkapikuteooriast!

Kas teadsid, et on olemas inimesi, kes väidavad, et kõik peamised looduseadused (ehk füüsika, keemia ja bioloogia) on võimalik ära seletada hoopis teisiti? Ehh? Või millest käib jutt? Nooh... usutakse, et kõike looduses toimuvat on võimalik kirjeldada päkapikkude(!!!) eksistentsi põhjal. Et miks või kuidas? Loe siis aga edasi.

Algteadmised Päkapikuteooriast ehk mida ma pean teadma:

ELEKTER

Kaablitest on sadu, et mitte öelda tuhandeid päkapikke, kes kõik high-five'ivad ja jooksevad ringi sõnumeid vahetades. Selline ülekanne panebki asjad tööle. Näiteks, kuidas

vesi keeb? See on lihtne: pistikupesa-päkapikud on ühenduses kaablis/juhtmes olevate päkapikkudega, kes hoiavad sidet veekannus olevate päkapikkudega, et viimased peeretaksid, mis omakorda tekitab mullikesi ja kae imet, laseb veel keema hakata.

ARVUTID

Arvutid on juhitud väikeste päkapikkude poolt. Nad teevad kogu töö väikeste laudade taga sinu PC-s. Kui sa oma arvuti välja lülitad, saavad ka nemad koju minna ja puhata enne, kui neid jälle vaja läheb. Aga kuidas arvuti monitoriga on? Lihtne... see on koostatud väikestest päkapikkudest, kes kannavad erinevat värvi riideid.

NÄGEMINE

Kui sa sellele mõtled, siis on see ju ilmselge... Päkapikud, kes moodustavad sinu silma, näevad, mis värvi riideid teisi asju moodustavad päkapikud kannavad. Siis high-five'ivad päkapikud sinu „nägemisnärvis” jooksevad ajus olevate päkapikkude juurde ütlema, mida on nähtud. See panebki meid mõtlema, et me näeme asju, kuigi tegelikult on kõik päkapikud.

GRAVITATSIOON

Nagu me kõik teame, päkapikkudele meeldib maapind. Nad kõik püüavad olla maal ja see ongi koht, kust kogu gravitatsiooniteooria tuleneb. Päkapikud viskavad imeväiksed (inimsilmale nähtamatud) köied maapinnale. Need köied haakuvad nähtamatute konkude taha, lubades niimoodi päkapikel lükata end maa poole. Mõnes kohas (näiteks kosmoses) võib olla selline situatsioon, et gravitatsioon on pisut väiksem, aga see on väikese probleemi pärast: kõigil päkapikkudel ei ole piisavalt pikki köisi. Kõik kehad on omavahel vastastikmõjus, sest päkapikud on välja suhtlemisvaldsed olendid ja neile meeldivad suured kogunemised.

ENERGIA

Kogu energiamuundumine toimub läbi päkapikkude. Siseenergia on lihtsalt end üksteise vastu hõõruvad päkapikud. Potentsiaalne energia juhtub siis, kui päkapikud ei taha, et neid lahutatakse (vt. Gravitatsioon). Kineetiline energia on päkapike liikumine. Energia jäävus on tingitud põhipäkapikkudest (vt. Päkapikud), kes muunduvad, kuid kunagi ei teki neid juurde ega ka hävi.

AATOMID

Aatomid on tegelikult mini-atuursed päkapikud, kes kõik hoiavad üksteisel kätest, jalgadest jne kinni, moodustades niimoodi võrgu, millest peaaegu kõik siin universumis on tehtud. Radioaktiivsust tuleb ette siis, kui rebel-päkapikk katapulteeritakse tema sõprade

poolt nende struktuurist välja. Kui selline päkapikk peaks saama ühenduse sinu kehas paiknevate päkapikkudega, pakub ta neile õlut, muutes kohaliku piirkonna „pehmeks” või vähiohtlikuks.

OLEKUD

Tahke olek tähendab seda, et päkapikud on kenasti tihedalt üksteise kõrval, hoides naabriga kontakti käsist-jalust ja mujalt. Soojendamine (vt. Energia) põhjustab päkapikkudes elevust (kihelust). See tähendab, et nad hakkavad oma naabritega kontakti kaotama, niisiis muutuvad vedelikuks. Kui päkapikkude kihelus muutub niisii suureks, et nad ei suuda enam üldse paigal olla, lasevad nad kõikidest veel allesolevatest sidemetest lahti ja lendlevad minema, muutudes gaasiks.

VEAD

Nooh... see on veidi enam komplitseeritud. Seal on tegemist kurjade päkapikkudega. Nemad moodustavadki vea. Tehtud.

PÄKAPIKUD

Aga millest päkapikud ise koosnevad??? Nad ei ole ju kindlasti väikseimad komponendid? Õigus! Nad koosnevad umbes miljardist veelgi väiksemast päkapikust, keda nimetatakse super-päkapikkudeks. Need superpäkapikud omakorda koosnevad miljarditest veelgi väiksematest päkapikest, keda tuntakse hüperpäkapikkude nime all. Olemegi jõudnud väikeima osakeseni, sest hüperpäkapikk on see, kellest kõik tegelikult koosneb.

Tubli! Oled edukalt omandanud Päkapikkude teooria põhitedmised. Järgmises Reaali Poisi numbris sukeldume juba pisut sügavamale ning avame mõne füüsika-/keemia-/bioloogiafenomeni tegelikud tagamaad.

Allikas: Internet
Tõlkinud ja kohandanud: Laura Limperk

Mestronopaganamašušašalaev ehk Meedialkubi 8. suurlaager Viljandis

Matleen ja Laura

Kollased, punased, oranžid, roosad, sinised ja rohelised noored ajakirjanikud resideeruvad 2.-4. novembril Viljandi Paalalinna Gümnaasiumis, et koguda teadmisi ajakirjanduse vallas – tegemist oli Noorte Meediaklubi 8. suurlaagriga.

Kokku oli laagerdajaid 146, kes kõik jagunesid gruppidesse. Igal rühmal oli oma grupijuht ja tunnusvärv. Millest tulenevalt, meie, Laura ja Matleen, esindasime terve nädalavahetuse vastavalt sinist ja rohelist.

Kolme päeva jooksul kuulasime loenguid erinevatel koolilehe toimetamist ja kogu meedia valdkonda puuduta-

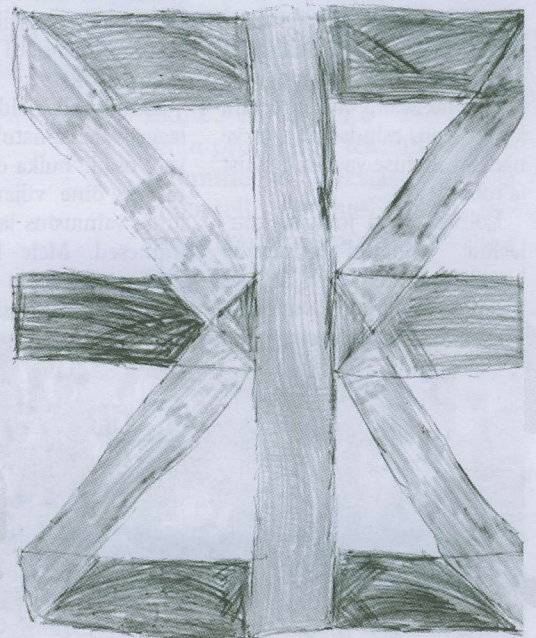
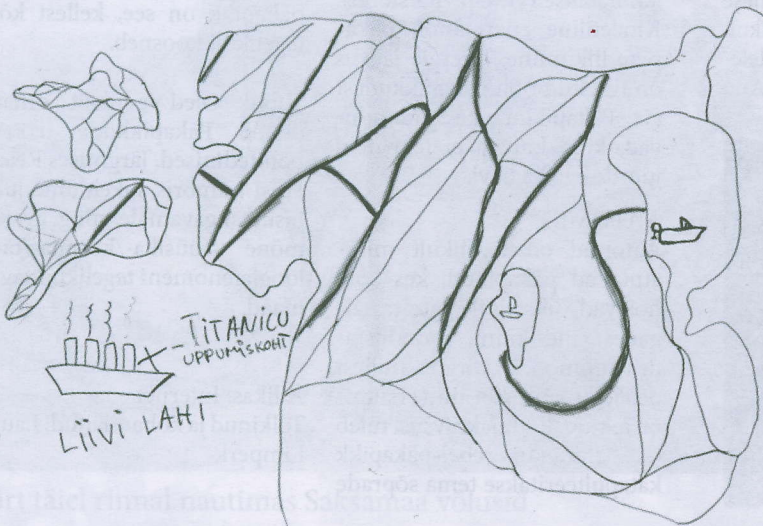
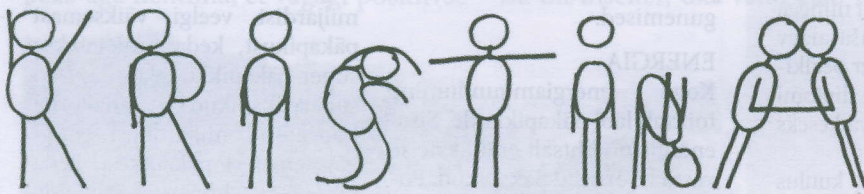
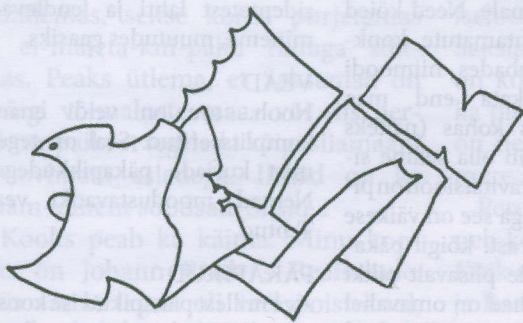
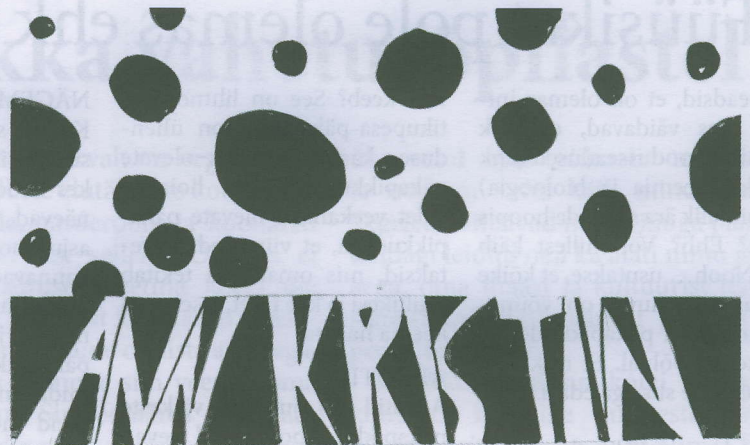
vatel teemadel, kohtusime filmirežissööri ja žurnalisti Ilmar Raaagiga ning otse Münchenist kohale toodud Piret Järvisega.

Laagri lõpuks panime kogu 146-pealise seltskonnaga kokku laagritele, kusjuures igaüks pidi kirjutama artikli, kuid lehte läksid vaid valitud. Leht nimega Mestronopaganamašušašalaev (millest ka artikli veider pealkiri) oli igale laagrilisele diplomi eest ja omamoodi ka väikeseks proovikiviks.

Lisaks eelkirjeldatule kuulus laagri vaieldamatult meelde jäävate osade hulka õhtune programm, öine viljandi, esimese lume vaimustus ja loomulikult inimesed. Meie kooli „delegatsiooni” kuulus veel ka Anu Kuurme 11A klassist.

Õhtuprogramm

Rene Aleksander Truuts 1b

LAPS ÜTLES EMALE MA EI TAHAKS KOOLI MINNA,
ÕPETAJAD JA LAPSED KIU SAVAD MIND,
EMA ÜTLEB SA PEAD MINEMA.
LAPS ÜTLEB MA EI TAHAKS MINNA,
EMA ÜTLEB SA PEAD MINEMA SEST OLEB KOOLI DIREKTOR.

MATTIAS 1. a kl.

KOOLI NALI.
MEIL ON VÄGA TORE KOOL.
MEIE KOOLIS ON VÄGA HEAD
ÕPETAJAD JA VÄGA SÕBRA-
LIKUD LAPSED. VAHEL SAAB
KOOLIS KA NALJA. NÄITEKS
ÕPETAJATE PÄEVAL TEGID 12. KLASSIPO-
SID VÄGA NALJAKALT ÕPETAJAID JÄRGI.
KAKS POISSI MÄNGISID FUUSIKA ÕPE-
TAJAID. NAD TULID KARJUDES JA TORMA-
TES KLASSI JAKUSID, KUS ON TEIE
TÕELINE MATEMAATIKA JA FUUSIKA-
TÄHVEL. JASIS NAD AASID VEEL ÜHE MEIE
KLASSI KAS LASEASD UMSEER. ÕPETAJATE
PÄEVAL ALATI NALJAKAS.

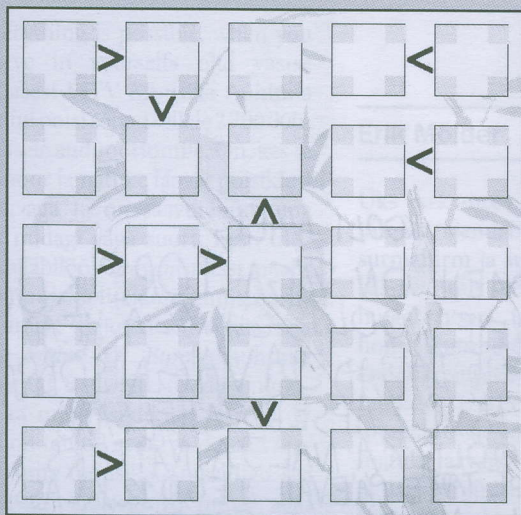
MARIA
ALAS
JA

Rina Ihsanova 2a

„KUIDAS SA KOOLIS END
TUNNET?“ KÜSITAKSE
VÄIKESELT KALLELT.
„PÄRIS HÄSTI, AINULT
NEED TUNNID VAHETUN-
DIDE VAHEL ON
TÄIESTI MÕÖDA.“

Luisa-Greta Vilo 1b

Futoshiki - Tegu on Jaapani numbrimänguga, kus 5x5 ruudustikus tuleb igasse ruutu kirjutada number vahemikus 1-5. Igas reas ja tulpas tohib iga number esineda ainult ühe korra. Lisaks peavad kehtima ruudustikus olevad «suurem kui» ja «väiksem kui» märgid. Edu lahendamisel!

Kuu...

...mõistatuse vastus

Kirst

...nali

Kaks muffinit küpsevad ahjus. Üks muffin pöördub teise poole ja ütleb: «Issand jumal kui palav siin on!» Teine muffin ütleb vastu: «Issand jumal, rääkiv muffin!» :O

...solvang naisele

«Sul vedas – sa sündisid ilusana, mul mitte – ma sündisin valetajana.»

...solvang mehele

«Kui sulle piisavalt lähedal seista, võib kuulda mere kohinat.»

...mõttetera

«Linn on suur kogukond, kus inimesed on üheskoos üksikud.» - Herbert Prochnow

...mõistus

Sõdur langeb sõjas vastaste kätte vangi. Tal lubatakse öelda üks lause, mis määrab, kuidas ta tapetakse. Kui ta öeldud lause on vale, siis lastakse ta maha. Kui ta ütleb tõese lause, siis puuakse ta üles. Millise lause peaks sõdur ütlema, et eluga pääseda?

...Murphy seadus

Murphy konstant: «Asjad purunevad võrdelises seoses nende väärtusega.»

O'Toole'i kommentaar: «Murphy oli optimist.»

...inglise keel

to supervene – to take place or occur as something additional, extraneous, or unexpected.

Anagrammid on sõnad, mis on moodustatud olemasolevate sõnade tähtede ümberpaigutamisega. Kas suudad välja nuputada, millistest nimedest on tehtud järgmised anagrammid?

ALIEN UH AH -

LADS SENT ART -

VILLAIN RENDER -

MANUAL PRONG -

ORAL MANS -

GRAND OAKS RUN -

SIR TEAPOT -

SAD EAR RAN -

Vastused: Heli Ahuna, Andres Raa Kangro, Piret Otsa, Andres Raa

Õpetajate ütlused

Reimann: «Te lahendate ülesandeid nagu hambaarst, kes remondib hambaid tagumiku kaudu.»

Kangro: «Ta tuli ja lükkas meid ümber. Ta tahtis.»

Villu: «Noh, eksinud kanapojad, mis tund on?»

Talts: «...ja kolm korda kolm on tõepoolest kuus!»

Talts: «See on lõpmatult suur arv. See on lõpmatult suur arv. See on lõpmatult suur

arv. Ja seega on ka 10 astmes n-1 lõpmatult suur arv. See on lõpmatult suur arv. See on lõpmatult suur arv.»

Tairi Tamme-Amjärv: «Minu arust oli mul kolm korda infarktieelne seisund.» (kontrolltööde parandamise kohta)

Tairi Tamme-Amjärv: «Kaine peaga sellist asja ei kirjuta» (kontrolltööde kohta)

PALUN saatke õpetajate ütlusi e-mailile holycleric15@hotmail.com. Aitäh =)

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 2 (70) november 2007

peatoimetaja
toimetus

Matleen Makko 11c

Uku Talmar 12c, Erik Mölder 11c, Kristjan Kalam 12c, Anu Kuurme 11a, Laura Limperk 11c, Eva Maria Põldmäe 11c, Hanna-Marleen Penno 11c, Andre Tamm 10a

kujundus-küljendus
aitäh

Agnes Ratas 11a, Egelyn Braun 10a

Ursula Ilo 12a, Kärt Kallaste 11a, Jonatan Jõks 11a

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-12 lk ja on tasuta.

rp.real.edu.ee

reaali.poiss@real.edu.ee